

L'IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES D'UNA SOCIEDAT DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número. 2 cèntims.
 Fòra de Palma » 2 1/2 »
 Números atrassats » 4 »

Sonará cada dissapte, si té vent á sa flauta.

S'envian es números á domicili, tant á dins Ciutat com á ses Viles, pagant per adelantat á s'Administració (Cadena de Cort n.º 11), 1 pesseta á conta de 16 números.

CERTÁMEN DE L'IGNORANCIA PER 1882.

Composicions presentades darrerament:

Núm 4.—*Mostra de Diccionari mallorquí.*—

Lema:

Perque el dimòntre que es el dimòntre no es capas d'evahir tota aquesta falera, que n'hi ha més que herbey, y n'hi neixen á forfolons y sempre hi ha camp per correr, que no acabariam es que filar may.

(*Rundaya de Rundayes.*)

¡MÚSICA!

I.

Jò no sé si cap de vòltros ha anat qualque vegada en es Teatro y si s'ha estrevengut que féssen una comèdia que figura uns exámens d'una esèola.

¡Música! ¡música! exclama es mestre per aufegá amb so sò d'un *organillo* sa vèu des séus deixebles cada pich que diuen una garrafalada.

No hey puch fé de manco, però recòrd aquella comèdia cada vegada que sent música, pensant per mí mateix:

¿Quin desbarat deu corre p'el mon?

Si axò fos vè creys que'l mon seria una xàvega de garrafalades.

Desde sa llimosna desvergoñida que un atlòt més sá qu'un gra d'ay demana desde es carré tocant un guitarró, fins á ses fèstes nacionals més significades, per tot trobau un *chum-chum* que vos enmalalteix es cuch de s'oreya.

Y no parl ara de ses prédiques que puga fé una dòna endressada á n'es séu marit jugadó; ni de ses reflexions que fá un pare á un fíy qu'ha prè mal jaent; ni d'es fraret coremé que vòl corretgí vicis y males costums... axò son *músiques celestials* de que no's tracta.

Fa ben pochs anys qu'es dia de la Puríssima, quant sa gent sortia de l'ofici de La Seu, ben mudada com convé per aná á la casa del Señor, s'en anava cap en es Born, y allá es veyan es jovensans y ses atlòtes amb sa cara neta y es cul

des cantarano demunt ses espatles. En s'estiu, de vuyt á deu de sa vetlada, hey anavan també á prenderhi la fresca, quant sortian de ses Coranthores, amb s'avinantesa de qu'axò no era més que es diumenges y qualque fésta gròssa: dies apropòsits perqu' eran de descans y d'aná mudats, y hores convenientes ja que rès hey ha tan agradable com prendre es sòl en s'ivèrn y la fresca en s'estiu.

Sa malfaneria y ses ganas d'endoyá, carregant ses culpes á s'*higiene* mos dugueren en es Born més sovint de lo que convenia en perjudici de sa robeta bona, y establint á la fi sa *Mòda* d'es dijòus.

El Bòn-Jesús goytá p'es forat de sa lluna, va veure es Born plè de gent malfanera, y avergoñit de sa séua imatge, cridá com aquell mestre d'escòla:

—¡Música! Sicilia, ¡música!

Santa Sicilia agafá s'arch d'es contrabaix... y en es Born hey féren un cadafal.

II.

—¿Anit deuen aná en es Born?

—¡Ah, no, fiyeta! Nòltros no hey anam més qu'es diumenges. ¡Bòn jornal goñaríam!

—Bé, però com ara hey ha música es dijòus, y ses allòtes son joves.....

—Maldament.

—¿Y que ja 'u acabat sa vánava?

—S'estiu es malfané y *fòris*. Es dematins entre arreglá sa casa y arreglar-mos á nòltros ja l'hem volada. Totduna d'havè dinat na Lletrudis ha de fé dues hores de *siesta* ó no es bona á rès, y á na *Conchita* no li permet qu'agaf es ganxet, perque, en aquella hora!... la deix lletgí un poch, fins que s'altra s'axéca... llavò fan un parey d'estrelles.....

—Bé, però, es vespre...

—Es vespre anam á prendre la fresca. No es còsa d'está tancades tot lo sant dia, ni's hò per sa salut.

—¿Ydò perque no van en es Born?

—A elles els agrada més sa Murada.

—¿A sa Murada?

—Si, fiyeta. Axí com anam per aquí

dins, mos asseym devant es Miradó, y reym un poch amb n'Arturo y En Còsme.

—Mira, no hey havia acodit.

—Y hey ha bastanta gent axí mateix. Saps que s'hi está de bé.

—Ja 'u crech.

—¡S'estiu que no'm venguen en Born!

—Ydò, mira, podria essè que qualque vespre mos hi vessem.

—Vinahi anit.

—Anit no, perqu'estich compromesa. Demá vendré á cercarvós.

Sa virtut no es esplotable, però es vicis.....

Santa Sicilia amollá l'añy passat s'arquet d'es séu contrabaix y caygué demunt es *Parque* convertit amb empressari de cafetí.

III.

Jò sempre he estat des paré d'aquella senhora.

S'Estiu que no'm venguen amb Born. Però hey ha altres mal fenés que no son d'aqueix paré.

Jò los respect es gust, però no els ho alab.

Si no hey hagués més gust qu'es méu ja hey estirian amples en es Born es més d'Agost.

Aquexes reflexions feya jò dimars passat quant m'en anava á jaure.

—¡Música! ¿quin desbarat deu corre p'el mon?

Vatx obrí es balcó, y ses oreyes no'm havian enganat. Se sentia una música.

Encara qu'aquella hora no fos sa d'ordenansa vatx creure si seria una serenata.

—Dèu havè vengut Governadó nòu, (vatx dí;) y me vatx ajonoyá devant es quadret que tench en es capsal d'es llit, que representa la Anunciació á Nòstra Señora, per resá ses méues devocións. No bé els havia acabades vatx sentí que'm pegaren dos toquets demunt s'espalla esquèrra.

Era l'Angel de la Guarda.

—Bònanit tenga.

—¿No sents música? Es en es Born.

—¡En es Born! ¡En dimars!
—Santa Sicília mos ha encarregat que vos demanassem si voleu essè músich.

—¡Jò músich! En sis anys de revolució no vaitx essè capás d'entoná s' Himne de Riego.

—Axò no fa cas. ¿Vòls essè músich?

—Mayam explicauvós, Angel méu.

—¡Vaja pesat! escolta. Un temps era aquell que sa música sortia p'es carrés y plasses aconseyant s'alegría; per axò duya davant, davant, aquells *chinescos* que tu encara has conegut, carregats de campanilles y de cascavells, instruments qu'inventá sa Locura.

Avuy que sa locura d'ets hòmos tòca tots ets instruments del buf, ja no hey ha *chinescos*, y hem arribat à punt de que faltan músichs.....

Aquexes paraules dites per un Angel, y es cuadro que tenia davant me recordaren es misteri de l'Encarnació y vatx respòndre:

—Qu'es fassa Señor sa vòstra voluntat.

—Plens estau de músiques, (repetí l'Angel y prengué sa volada.)

N. B. Avuy, dissapte, he comensat sa segona lliçó de violí.

—¡Pòbres veynats!

AYGORDENT.

¡SEMPRE, SEMPRE!

Los que sentiu la tristesa,
Los qu'estimareu un jorn,
Los que plorau en deliri
Desenganats del amor:
Veniu, sentireu mon arpa;
Veniu, abraçaume tots
Y escoltau aquesta història
L'història de mon amor.

Fòrt el còr me batejava
Quant la vatx veure aquell jorn.
Ella 'm mirava y sonreya
Y jò em sentia ditxós.
Un vespre la somiava
Tot alegre, tot amor,
Y un altre vespre li deya
Jò no recòrd ja quins mots,
En el seu costat estava
Etxarovit còm un poll
Y jò li deya «estimada»
Y ella me deya «agradós»;
Y li contava cosetes,
Y sempre que deya *amor*
Ficsant al Cèl les mirades
¡Ay! suspiravem tots dos.
Y mon arpa aquí suspira:
—¡Ay, si tornás aquell jorn!
¡Qui pogués tornarla à veure
Tota encesa, tota amor!

Un dia les mans estretes
Mos despediam tots dos.
¡Sempre, sempre! varem dirnos,
¡Sempre, sempre! estimarimós.

Y dues llágrimas brillan,
Ducs llágrimas d'amor.
¡Adeu! ¡adeu! fins que tornis
A mon pòble un altre jorn.
¡Adeu! ¡adeu! estimada,
Préga al Cèl perque prest torn.....

Avuy que está de tornada
No's sent alegre mon còr
Per mí es triste la ciutat
Pues tENCH d'ella molts recòrds.
Ma estimada, no l'he vista;
Ni la vuy veure tampòch.
Ella estima un altre jove,
Un altre jove la vòl.
¡Sempre, sempre! varem dirnos.

Perdonaume si aquí plòr.

SILENCIO.

SA TERTULIA DE SON REL.

III.

—Atlòtes, si hem de resá feys via, perque ja son les sèt, y Don Jaume no perd ses manades p'es rostoy: té ses vintiquatre hores des dia distribuhides y à sa mitja será aquí.

—Ydò, tia, en volè.

—Per lo señal.....

—Tia Coloma, ¿Don Jaume, que també resá?

—Ara el sent que vé, digaley tú.

—Jò, no señora, se riuria de mí.

—Que pensa vostè, Don Jaume, que em preguntava ara na Catalineta?

—Jò si resava, ¿eh?

—Jesús, vostè tot heu sab.

—No som tant dolent còm pensa, y per lo mateix dech havè de resá. Regonéguda s'etsistència de Deu Creadó, es precis rendirli culto; aquest ha d'essè prescrit per sa religió; s'única religió que m'enseña un culto racional es sa catòlica; sa catòlica m'enseña à resá, y rés perque s'homo ha d'essè consequent y, sian qualsevòls sian ses séues ocupacions, no está libre de ses prácticas religioses: es temps ben empleat hasta per tot. ¿Está satisfeta?

—Sí, señó; molt. Ara l'estim més.

—Bòno, Don Jaume, na Miquèla desitja sèbre es seu parè sobre s'enseñansa de ses atlòtes riques.

—Dona Coloma, es significat de sa paraula *riques* es molt elástich y enganadó. Un exemple.

Suposem que vostè es una jove de vintidos anys; que n'ha passats quinze à n'es col·lègi, instruhintse en tot lo que sé diu una *educació esmerada*. Tòca piano, canta, balla, dibuxa, fa versos, parla frances y broda à les mil maravelles. Té criades, cotxo, bona taula, palco en es teatro, vestits y tot lo que vulga, perque deù mil duros de renda, còm vostés ténen, ben administrats, à una casa, bas-

tan per molta còsa. Es séus pares, es mitx de s'abundancia y gran satisfacció de tení una fiya que du en revòlt tots es centros de s'aristocracia, may han pensat, (y son molts es qui no hey pensan) que tenen cinch infants, tres mascles y dues famelles, que tractarán de casarsè, qu'es deù mil duros se farán tròssos y es tests quedarán petits.

Vostè s'enamora de mí que tENCH una renda de dos mil duros, som una persona decent, es séus pares vénen à bé que mos casem y fins y tot li entregan sa lletgitima que se redueix à mil duros de renda, tayada redona. Ja veu que fins aquí tot mos va vent en popa.

Ara, per conservació y millores, y contribucions que 'n el dia fitblan, hem de sangrà es mil duros de vostè. No farem llarch si los reduhim à sètcents. Amb aquesta renda carrech s'obligació de mantení cotxo, y cuyné, y criats, y criades, etc. Nòti bé qu'aquest *etcetera* du sa còua més llarga qu'es *cometa* de aquest estiu passat.

Còm s'*educació esmerada* del dia prescindeix de s'economía domèstica teòrica y práctica; es tayá y cosí perteneix à n'es sastres y modistes; s'apadassá à sa gent pòbre; sa nòstra casa s'haurá de governá p'es cuyné y sa rebostera, es sastre y sa cosidora, persones que suposarèm molt honrades; però que no son ses més à propòsit per aumentá sa nòstra renda.

¿Ahont creu vostè que serán, en vení ses féstes de Nadal, es séus sètcents duros y es dos mil qu'estavan sense sangrà?

—Molt enfòra, Don Jaume. Si vostè no ha prèns fiat, serán molts es qui l'estirarán per derrera. Però, ¿y vostè?

—Cuydaré de s'hazienda, no pagaré contes que no sian lletgits, m'axecaré dematí, vigilaré, faré qualque passada p'es rebòst per veure si l'amo m'ha duyt ses figues flòrs y es cuyné les fa tastá à sa dòna y à n'es séus infants, mentres sa señora dòrm fins à les onze, rèb visites, consulta *La Moda elegante*, dona vellades recreatives, y.....

—Vostè me confon, Don Jaume.

—Lo que fa sa méua dòna que no es pròpi d'una *educació esmerada*. Si fés lo contrari, dirian qu'es una miserable.

—Es veritat.

—Ydò, girem fuya. Suposem qu'es seu pare es un mercadé ó comerciant d'aquests que tant vòlen omplí sa caxa que l'esfondran. ó un empleat de rango y qu'es dòt de vostè se redueix després à un parament de *boda* molt rich, que m'aumenta més es gasto, perque segons s'atlòt ses juguetes. ¿D'ahont han de sortí ses misses? ¿Será bastant rica sa méua dòna per sostení tots es gastos que sa séua posició social m'impòsa?

—Vostè pondera, Don Jaume.

—Dona Miquèla, sa questió es de números y aquests sempre parlan fòrt y clá. Si sa moral m'ho permetés, li cita-

ria nòms y persones que n'hi darian bona clarici des resultat de s'educació *esmerada* que rēben moltes señoretas. Li presentaria cuadros més trists qu'es que etsaminarēn tractant des matrimoni de atlòtes pòbres amb pretensions de riques.

—Una bona cristiana sab acomodarse à ses necessidats de sa familia.

—Es ben cèrt; però no es òr tot lo que lluhu y son ben contades ses qui meresquen un títol que les enseña à dexà ses vanidats per complí devers que no conexan. Sa dòna puja s'escala des boato y s'acomoda en es *lujo* amb molta facilitat; antes que baxarla s'òl preferí tirar-se de cap en es precipici. Una señora que va neixe dins ses comoditats; que s'atmósfera pestilencial des passeitxs, teatros y tertulies, va secá sa flòr des seu candor antes d'obrirse; que no ha respirat ses delicies de sa religió, perque no basta aná à sa missa de les dotze y à visitá ses Coranthores antes d'aná en es Teatro, per ensaborí ses dulsures de sa vida cristiana; que se casá per càlculo, ¿creu vostè qu'es dia que sobrevenga un contratemps, estarà dispòsta à posarse un cañom per dirigí una bugada, agraná sa casa, cuyná y apadassá sa ròba, feynes que may ha vistes fé, ni sab còm se fan? Vamos, no remenem aquest aygo perque despediría massa oló: está corrompuda.

Sa dòna es s'ánima de sa familia y, sia qualsevòl sia sa séua fortuna, ha de sèbre dirigí sa casa, estendre sa séua acció à n'es pormenors més insignificants de s'economía domèstica: per rica y nòble que sia, no queda rebaxada si entre dins es planxadó y prácticament demòstra à sa criada que sab planxá milló qu'ella sense cremá sa ròba ni gastá carbó demés. ¡Sab que n'hi ha de cases que vénen à ménos y multiplicarian, si sa señora sabés governá es timó!

—¿Y que faria vostè si se casás y tengués infants?

—Dona Miquèla, demá vespre ley podré dí, anit ja's tart y hora de retirar-mè. Bona nit tengan.

MESTRE PEP.

DEFENSA DE SES DONES.

Si un hòmo examinás bé
Ses còses que no té bones
Veuria es gran jep que té
Més gròs que no es de ses dones.

Ell d'essè seño té gana,
Gasta frach, taròt,.... quant més
Sa dòna vesteix d'endiana
Diumenge y dies fanés.

També n'empra de farina
Fentli sa barba es barbé.
No sempre moñera té
Sa dòna quant se pentina.

Tant de criticá ses *polles*
Si brodan ò fan ganxet
Mentres s'hòmo juga à bolles
Tant si fa caló còm fret.

Y allá malgasta es salari
Qu'es dever séu estalviá,
Si es casat té buyd s'armari
Y ets infants sense menjá.

Y no es rès axò, Deu méu.
Llavò vé tot enfadat
Després qu'ha perdat lo séu
S'entrega desesperat.

Y perque dú mal humó
Heu té que pagá sa dòna
Si gòsa contrariarló
Llavò sa pallissa es bona.

¡Pòbre dòna! Lo que passa.
M'escarruf de pensarhí.
Després que trabaya massa
Maltracto havè de sufrí.

¡Hòmo! Mira't es gep téu
Sense criticá ningú
Qu'es molt més gròs, Bartoméu,
Que no es que sa dòna dú.

UNA FLORETA.

TÍTERES.

S'empresa ó sa tripulació des vapor *Maria* ó qualcun d'es qui'l governan, degué aná à veure diumenge passat à sa Plassa de Tòros à Madama *Spelletterini* y dames comparses titereros que la acompanyan, y en vá quedá tant content y satisfet de sa funció que volgué que tots es mallorquins aprenguessen de fé títeres.

¡Que hermós, devia pensá, que seria es Mòll, y es vapor, y es séu fondeadero convertits amb una Plassa de Tòros, y que hey hagués desde sa barca à la riba una maroma ó pas estret per fé equilibris, y veure tots es passatjés que s'embarcarán es dimars decapvespre convertits en *Mosiús* y *Madames Spelletterinis*!

Perque sa funció se celebrás per si mateixa y sense més música que es fagot de sa xemeneya de sa caldera de sa máquina, romangué colocada una pòst ó sòla antiga, corcada, véya, lletja, prima, estreta y adobada que tenia es barco de fòch; y s'aficionat ó aficionats à riurersè des mal d'ets altres xalavan quant veyan vimetjá sa sòla y passarné per demunt tremolosos es passatjés y ses señores, amb tanta alèrta còm si haguéssan passats per demunt una maroma.

Era vertaderament un gust, veure caminá, per demunt ella *pollos* y *pollas*,

jays y jayes, seños y señores, tots *espelletterinats* fenthi títeres.

Més aquest gust se mudá en disgust. A lo milló y quant es gimnastes eran una trentena, sa sòla cruix, gamega, canta un *adlibitum* se xapa de mitx à mitx, y es nòus titereros se pòsan à fé aygo; ó milló diré, sense está en pèl s'*espel-tiraren* dins la má.

Llavò comensaren ses títeres de bondeveres. Cuques-veles y salts mortals, palomides y capficons, manotades y cosses y aferrades y estirades de còll al mitx d'una música de crits, ays, llamentos y jamechs de desesperats.

Es pòbres passatjés que per pò de Sant Cristòfol no havian comensat sa temporada d'es bañs, vulgas no vulgas hagueren de prendre es primé de tots, sense pagá s'abono.

Es pòbres passatjés qu'es derrés pen-saments que tenian en rentarsè es pèus se veren obligats à rentarsè sa cara y tot y à prendre gratis una *duxa* per tot el còs, que los haurá espavilats es sentits per tota la vida.

Es pòbres passatjés, no tengueran cap xèrxa de seda que los salvás de caure dins aquella plassa de tòros de nòva casta, y si hé es veritat que no hey trobaren cap bòu de *baña-dura* y faresta, hey trobaren faresta *bañadura* y en sortiren tots ben plens de *bañades*.

Figurauvos, ignorants lectors, qui'n quadro més trist. Dones que s'afèrran en sos polissons: señoretas transformades en pops; capellans convertits en sipis. Elevites que semblavan gañes y atlòts garruts trasmudats en saupes de capes y capells, segons dèyan males llengos.

Gracias à Déu que no hey va havè cap desgracia més que còps y sustos, que no sabem encara quina coua durán.

Aquestes planxes ó sòles haurian de tení barandilles còm ses des pòrchs y serian més segures més fòrtes y més còmodes p'es passatjés; però còm à bordo ténen més consideracions à n'ets animals de la sèrra que à ses personas, no sé si lograrém que ni pòsin.

En pròva de lo derré qu'he dit escoltau aquest cuento sutcehit à bordo d'un vapor, no fa molts anys. Jò'n vaitx essè un des molts de testimònis.

Fa uns quants anys qu'un amich nòstro prengué passatje per Barcelona en es vapor Mallorquí y còm era pòbre s'assentá en cubèrta.

Es capitá que no tenia molta educació (encara no era el seño Medinas) no volia que pujás à popa y còm es vapor anava carregat de porchs que no n'hi cabian pús, se veyá obligat à está al mitx de sa brutò que feyan aquells maretjats animals y esposat à una mossegada des séus claus.

A la fi no poguent agontá pús son malestá y veyent es capitá en tertulia amb varios seños Jutges de la Audiència demunt es castell de popa, hey pujá y li demaná amb molta cortesia que li

tornás es doblés que li havia donat de més. (Llavò es passatge de cubèrta costava quatre duros.)

—¿Que vòls dí, doblés de més? (digué es Capitá.)

—Si señó. Doblés de més; y molts. ¿Me diga que paga de passatge un pòrch de sis arròves?

—Sis pissetes.

—¿Y vá en cubèrta?

—Y ahont vòls que vaja, trós de *quoniam*.

—¿Y si fa ses feynes, vostès no los deuen podè empedí?

—¿Que fas s'ase?

—Y si jò les fés serian capassos de tenirhí que dí.

—Y còm ets tan pòrch.

—Te rahó—pòrch som; y heu vuy essè per ara. Jò som un pòrch que pés sis arròves, no arriban bé. Si vòl que estiga al costat d'es méus jermans me torn catorze pissetes que s' Empresa m' ha cobrades demés.

—¿Qu' has tornat lòco?

—¿Jò lòco? Vostè, si al cas. Y sino, aquests señós magistrats escoltarán y farán justicia.

Contá llavònses qu'es capitá no'l deixava pujá a popa y qu'amb axò fundava ses séues reclamacions; y aquells hòns señós féren sentència quantre es capitá y a favor des nòstro amich; fèt molt aplaudit per tots es passatgés que féren mansballetes tan fòrtes que despertaren tots ets ecos de sa *Dragonera*.

Ses Empreses d'avuy en dia han progressat y millorat ses condicions d'es viatjes, però encara los queda molt que fé per cumplí bé.

PEP D' ACUBENA.

CONSEYS.

Hòmo, si vòls está bé
Y viure amb tranquilidat,
No te pòsis amb papé,
Qu' hey fonderás lo qu' has suat.

Si heu fas per guañar un sòu
Pòt sè heu lògris algun dia;
Però, si'n compras un òu,
No'n menjarás derrería.

Menestral qui dexa s'eyna
Per comprá y vendre valors,
Cada hòra que pèrd de feyna
Li es de dañs y de dolors.

No compris may al empeno
Qu' es jòch que vòl art y trassa;
De millons avuy ets dueño,
Demá tens... papé d' estrassa.

Llavò fan sa cara trista,
Tothòm coneix qu' han perdut:
Jò'n veitx qualcun de bolsista
Qu' apar cègo, sord y mut.

Un guañy que pòch ha costat
No deixa sa boca dolça,
Rét més un sòu ben suat
Que cent duros de la bolsa.

¡Ay! llavò vé un cabermòni...
¡Fé feyna, fé feyna arreu!
¡Fuitx de Cort còm del Dimòni!
Fuitx, còm ell fuitx de la creu.

MADÒ TONINA.

XEREMIADES.

Madama Spelterini va doná diumenge passat una funció a sa Plassa de Tòros. Nòltros no hey anarem però per lo que mos han contat va essè més de admirá que ses que solem veure devegades d'aquesta casta.

Avuy decapvespre diuen qu' en donará un altre de milló. De segú que sa Plassa estarà plena de gent perque fa còses que parexen impossibles.

Mos fé riure un pagés que deya que sòls comprenia que pogués fé lo que fá, tenguent pacte amb el Dimòni. Lo que té es un cap ben segú, una sanch freda envidiable y una serenidat a tota pròva que fá que mir sa còrda ahont trabaya còm si estigués un pam alta de sa terra en lloch de cent y tants a que moltes vegades está d'altaria.

Recomanam a n'es qui no l' han vista que vajan a veurerla que no los sabrá greu.

¡Ay si *El Balear* sabés tant de francés còm de castellá! Podria fé uns CÁLAMOS CURRENTES.

Li recomanam ses sigüents traduccions qu' hem lletgides aquests dies:

En Farbach, músich aleman que viu a París, va escriure una polka titulada *La dame de cœur*, que'n hòn mallorquí vòl dí es cavall ó s'onze de copes. Però sa música des Retgiment qu' ha adelantat molt en sòlfa, va creure qu' axò volia dí *La dama de corazon*, y axí heu anunciá dissapte passat.

Un *folletista* de Madrit va veure a una novèl-la que traduhia que s'escena passava dins un *cul de sac* que vòl dí carreró que no passa y en castellá *callejon sin salida*, y *mi hombre* traduhí: *Como esta escena tenia lugar en el fondo de un saco*.

Un altre que lletgia *Mon equipage* que vòl dí es méu cotxo, traduhia y deya: *Señora, vaya V. en mi equipaje que lo tengo abajo*.

¡Ell deu essè vè!

Lo diari ho pòrta y cantan papés y menten barbes.

S' *Isleño* y *El Balear* mos han dit que sa BIBLIOTECA BALEAR (de sa qu' es va repartí es primé tom l' any 1878, y desde llavò ensá no n' ha repartit altre) ha publicat es segon tom que conté *Obres crítiques y literaries d' En Guiem Forteza*.

Nòltros mos alegrem molt de sa noticia y esperam que sa generosidat de Don Pere Jusèp Gelabert el mos fassa coneixe per donarne conta en es número de dissapte qui vé si Deu ho vòl y som vius.

Parlavam fa un añy d' *Ensanche* de Palma, y s' Ajuntament hey duya es front pròu calent. Mudaren es Retgidós y es Batle, y s' *Ensanche* quedá mòrt.

Nòltros no enteniam es perque de aquesta mudansa però ara hem tocat amb ses mans que es nòstro Ajuntament en lloch d' axamplá, procura estreñe. Pròva d' axò es lo que passa. Hey ha un carré a Ciutat de molt de trànsit, però de molt perqu' está pròp de plassa. Abans fa quinze dies tenia 1^m87 d' amplaria y ara no més ne té 1^m79. ¿Axò que deu essè perque a La Sala no hey ha arquitecto? No heu sabem, però si va axí dins poch añs será còm es carreronet de Sant Jaume.

SA DESPEDIDA.

Diumenge vespre, amor mia,
Sa despedida et vaitx da.
Es dilluns no vaitx menjá
Ni talent que no tenia.
Es dimars m' en hi prenía
Còm un qu' está a sa cadira
Que l' han d' arcabussetjá.
Es dimecres vaitx campá
Axí còm milló sabia.
Es dijòus vaitx arribá
Que la gent no'm conexía.
Es divèndres a mitx dia,
Quants d' òssos demunt tenia
Los me podian contá.
Es dissapte de plorá
Sa síquia real corria;
Y axí jò de vos voldria
Tenguesseu tanta alegría
Còm a mí me vareu dá.

XAROGAS.

ANUNCIS.

Don Bartomeu Matamales y March, de Santa María, no va rèbre es números 156, 157 y 158 de L' IGNORANCIA.

Don Guiem Rebassa, Vicari de Selva, tampòch va rèbre es número 154, encara que foren tots tirats a temps en es corrèu.

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS A LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—*Derrera ses fòs vènen ses agostenques.*

SEMBLANSES.—1. *En qu' hey ha departaments.*
2. *En qu' es tòrt.*
3. *En qu' es pòst.*
4. *En que té ventaya.*

QUADRAT.....—*Arabe-Races-Aciat-Beata-Estam*

PREGUNTES...—1. *Quant no més hey ha menjá per dotze.*

2. *Es tonto.*

3. *Son semblansa.*

CAVILACIÓ....—*Vadell.*

FUGA.....—*Mòrta sa cuca mòrt es veri.*

ENDEVINAYA...—*Un Alcalde.*

21 JUÑY DE 1882

Estampa d' En Pere J. Gelabert.